

UUDISTUNUT OLO

Jessica Larsen

Perustuu tositapahtumaan

Viro

”Minulla on yllätys!” *ema* (äiti) sanoi, kun hän haki Rasmusen esikoulusta. He kävelivät yhdessä kapeilla kaduilla, joita reunustivat värikkäät rakennukset.

”Onko meillä ruokana *rosoljea*?” Rasmus arvaili toiveikkaana. He olivat syöneet sitä vasta edellisellä viikolla hänen seitsenvuotispäivänään. Mutta hän voisi aina syödä lisää rosollia, jossa oli suolasillia!

*Em*a pudisti hymyillen päätään. ”Tapasin tänä aamuna bussissa kaksi nuorta naista. Lähetysaarnajia. He tulevat tänä iltana käymään ja kertomaan kirkostaan.”

Rasmus kohotti uteliaana katseensa. Hän ei ollut koskaan ennen tavannut lähetysaarnajia.

Hän oli huoneessaan leikkimässä paloautollaan, kun lähetysaarnajat tulivat. ”Tere! Tere! Hei!” he tervehtivät *emaa* astuessaan sisälle asuntoon. He riisuvat raskaat saappaansa ja työnsivät jalkansa kotitossuihin, joita

emalla oli vieraita varten. *Em*a johdatti heidät oranssille sohvalle. Rasmus kuitenkin viivytteli oven luona.

Pidempi nainen huomasi hänet ja hymyili. Naisen mustassa nimikyltissä luki Öde Craig (sisar Craig). ”Äitisi kertoi meille, että sinulla oli juuri syntymäpäivä”, hän sanoi. ”Me toimme sinulle jotakin.” Hän ojensi pientä korttia. Rasmus katsoi sitä tarkasti.

Siinä oli kuva miehestä. Miehellä oli valkoinen viitta, ja hänen kätensä olivat levällään.

”Tiedätkö sinä, kuka tämä on?” öde Craig kysyi.

Rasmus ei tiennyt miehen nimeä. Hän ei ollut koskaan ennen nähnyt tuota kuvaa. Mutta mies näytti ystävälliseltä ja voimakkaalta. ”Se taitaa olla joku kuningas!” Rasmus sanoi.

Molemmat lähetysaarnajat hymyilivät. ”Niin Hän onkin! Hän on kuninkaiden Kuningas! Hänen nimensä on Jeesus Kristus.” Öde Craig otti esiin sinikantisen

kirjan. ”Ja tämä on kirja, joka opettaa Hänestä, *Mormoni Raamat*. Mormonin kirja.”

Rasmus ja *ema* alkoivat lukea Mormonin kirjaa joka päivä ennen kuin Rasmus lähti esikouluun. Siellä Rasmus kävi esikouluryhmänsä kanssa kävelyillä luonnossa, ja sitten he menivät päiväunille. Esikoulun jälkeen hän ja *ema* tapasivat usein lähetysaarnajat. He puhuivat lähetysaarnajien kanssa siitä, mitä he olivat lukeneet Mormonin kirjasta. Joskus *ema* tarjosi kaikille *kringeliä*, pullapitkoa. Viikonloppuisin Rasmus ja *ema* pyöräilivät tai tekivät eväretkiä rannalle. Toisinaan he kävivät pitkällä kävelyllä metsässä tai lempijokensa varrella.

Yhdellä noista metsäkävelyistä *ema* kertoi Rasmukselle, että hän halusi mennä kasteelle. Rasmus hymyili leveästi. Lähetysaarnajat olivat pyytäneet *emaa* rukoukseen, pitäisikö hänen mennä kasteelle vai ei. Kuulosti siltä kuin hän olisi saanut vastauksensa!

”Ja tiedän tarkalleen, missä haluan, että minut kastetaan”, hän sanoi Rasmukselle hymyillen. ”Osaatko arvata?”

Rasmus ajatteli lähetysaarnajien oppiaihetta kasteesta. He olivat näyttäneet kuvaa, jossa Jeesus oli Johannes Kastajan kanssa joessa...

”Joessa!” hän huudahti. ”Meidän lempijoessa.”

Viikkoa myöhemmin Rasmus seiso joenrannalla lähetysaarnajien ja muutamien muiden kirkon ihmisten kanssa. *Em*a oli valmis menemään kasteelle. Hän upposi kokonaan veden alle aivan kuten Jeesus oli tehnyt. Kun hän nousi vedestä, hän hymyili. Rasmus halusi muistaa tämän hetken aina – sinisen veden, valkoiset kukat vihreällä ruohikolla ja *eman* hymyn.

”Miltä tuntui tulla kastetuksi?” hän kysyi myöhemmin, kun kaikki söivät pikkuleipiä, jotka lähetysaarnajat olivat tuoneet.

”Ihanalta”, *ema* kertoi hänelle. ”Olisin halunnut jäädä jokeen ikuisesti. Tunsin oloni niin uudistuneeksi!” Hän halasi Rasmusta lujasti.

”Seuraavana syntymäpäivänäni minä haluan mennä kasteelle aivan kuten sinä ja Jeesus”, Rasmus sanoi *emalle*. ”Minäkin haluan tuntea oloni uudistuneeksi!” ●

Kirjoittaja asuu Texasissa Yhdysvalloissa.

KUVITUS GARTH BRUNER